

TẬP 8

HỒI 79

Tiêu Tường

Bên trên đại điện, Đạo Huyền chân nhân vẫn chưa trở lại, nhưng ở phía dưới mọi người, tất cả đang thì thầm nhè nhẹ.

Khi ba thầy trò Thủy Nguyệt quay trở lại, thì mọi người đã đứng cả sang hai bên, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn lặng lẽ cô độc quỳ trên mặt đất. Lục Tuyết Kỳ hình như do dự giây lát, nhưng ngay khi bắt gặp cái liếc mắt nghiêm nghị của Thủy Nguyệt, cuối cùng đành lặng lẽ bước đi tới đứng sau lưng bà ta.

Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân chậm chậm đi ra từ phía hậu đường, tọa vị lại trên ghế thủ tọa, bên trong đại điện lập tức yên ắng trở lại.

Đạo Huyền chân nhân không lập tức tra hỏi Trương Tiểu Phàm, trái lại vẻ mặt tỏ ra hối tiếc quay sang phía Phổ Hoằng Thần Tăng nói:

"Phổ Hoằng sư huynh, môn hạ đệ tử vô lễ, để sư huynh chê cười."

Phổ Hoằng cười nhẹ đáp: "Đạo Huyền sư huynh không cần quá khách sáo."

Lúc này, Thương Tùng đạo nhân đi lại, tay cầm thanh Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm, đặt lên chiếc kỷ trà bên cạnh tay của Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền nhíu mày nhìn ông ta, trong mắt hơi có chút nghi hoặc.

Thương Tùng đạo nhân trầm giọng nói: "Sư huynh, sau khi huynh đi một lúc, tình thế có vẻ hỗn loạn, vật này quan hệ trọng đại, để tránh bất trắc, đệ đã thu giữ lấy nó, bây giờ để trả lại chỗ này."

Đạo Huyền gật đầu nói: "Sư đệ quả là chu đáo."

Thương Tùng đạo nhân lập tức thối lui, Đạo Huyền chân nhân quét mục quang, sau đó dừng lại phía Trương Tiểu Phàm. Chúng nhân nhất thời khần trương, biết rằng tiếp sau đây là thời khắc quyết định số phận của thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

"Trương Tiểu Phàm, cuối cùng ta hỏi ngươi, ngươi có gì để nói không?"

Trương Tiểu Phàm, trán lấm tẩm mồ hôi. Tình thế lúc này quả là đã đến mức cực kỳ trầm trọng, chỉ tại hắn ở Thanh Vân Môn đã nhiều năm, hoàn toàn hiểu rằng chính

đạo đối với việc luyện bí truyền chân pháp của môn phái khác là hoàn toàn cấm kỵ, nếu nói thực ra, kết cục của bản thân hắc thể nào hắc còn chưa biết, nhưng Phổ Trí hòa thượng chết đã nhiều năm, chỉ sợ danh tiếng bị tổn hại, thậm chí nơi mai táng pháp cốt cũng phải dời ra khỏi "Luân Hồi Tháp" của Thiên Âm Tự.

Hơn nữa, Phổ Trí hòa thượng là một trong tứ đại thần tăng, nếu mọi người biết được, lại càng rắc rối hơn?

Hắc nội tâm xung đột, nhất thời ngẫm lại lời nói và nét mặt của Phổ Trí, lại nhớ lại ân đức của sư môn, nhưng nếu bảo hắc phản bội Phổ Trí, thực sự là bức hắc chết đi còn hơn, vì vậy, trong khoảnh khắc, hắc không thể quyết định được.

Chỉ tại, trong đại điện, mọi người không thể không thể đợi hắc thêm được nữa.

Đạo Huyền quan sát Trương Tiểu Phàm sau khi nghe hỏi, thần sắc âm trầm bất định, trên chân lấm tấm mồ hôi, nhưng thủy chung vẫn chưa nói câu nào, lại nhớ lại cảnh ban nãy chúng đệ tử cầu xin cho hắc, đột nhiên nơi sâu thẳm trong tim một ngọn lửa vô danh ngủ yên đã nhiều năm nay lại khơi dậy, bùng cháy dữ dội

Dường như một trăm năm trước, một thân ảnh trắng toát, cũng quỳ như vậy tại Ngọc Thanh Điện, trước mặt Tam Thanh thần tượng, trước mặt các vị trưởng bối, thậm chí trước mặt các vị đồng môn cơ khổ cầu xin, vẫn thản nhiên bướng bỉnh, kiêu ngạo đến không thể chịu nổi, ngạo nghễ cứng cỏi.

Thủy Nguyệt đại sư, chăm chú quan sát Đạo Huyền chân nhân thân hình khẽ rung động, trong mắt một nét bi ai thoáng qua, từ từ cúi đầu xuống.

"Bùm!"

Một âm thanh chấn động, mọi người kinh hãi!

Đạo Huyền chân nhân dường như cuối cùng mất kiên nhẫn, đột nhiên đứng dậy, trở Trương Tiểu Phàm quát lớn: "Nghịch chướng, ta nghĩ người thân thể đáng thương nên thu nhận míu lưu lại Thanh Vân Môn, chẳng ngờ nuôi cạp gây nên đại họa."

Trương Tiểu Phàm thân hình lay động, ngẩng đầu lên, mở miệng dường như định nói gì đó.

Nhưng Đạo Huyền chân nhân sắc mặt như băng sương, lạnh lùng nói: "Hôm nay ta chẳng trừ bỏ đi nghịch chướng ngươi, Thanh Vân Môn ta làm sao ăn nói với thiên hạ chính đạo? Vậy thôi ta thành toàn cho ngươi..."

Mọi người biến sắc, Điền Bất Dịch đột nhiên đứng bật dậy, trong chúng nhân đệ tử, Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi, Lâm Kinh Vũ sắc mặt cùng trở nên trắng toát, Cùng lúc

đó, ngồi tại một bên, Thiên Âm Tự Phổ Hoàng thần tăng, như có chút bất nhẫn hướng Đạo Huyền thấp giọng: "Đạo Huyền sư huynh, xin sư huynh châm chú." "

Đạo Huyền hừ lên một tiếng, lạnh lùng nói: "Nghiệt chương thân mang tà vật của Ma Giáo, phạm phải đại kỵ của chính đạo ta, tội nghiệt trầm trọng" nói rồi thuận tay cầm lấy Thiêu Hỏa Côn đang đặt nơi bàn trà nói tiếp: "Hôm nay để cho người chết dưới Ma Giáo tà vật của bản thân."

Trương Tiểu Phàm đầu óc kêu vo vo, trống rỗng, tất cả trước mắt hầu như mất hết màu sắc, chỉ lơ mơ trông thấy Đạo Huyền giơ cánh tay lên, sư phụ Điện Bất Dịch mặt mày xanh mét hình như đang định nói, còn đệ tử Thanh Vân xung quanh nháo nhác hết cả.

Trên Đại điện, chẳng mấy chốc sẽ thấy máu đỏ bắn tóe ra.

"A"

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, làm sợ hãi toàn bộ quần hùng, mọi người mặt biến sắc. Trong lúc kinh hãi chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân thân hình run bật, gầm lên tức tối ném vội thanh Thiêu Hỏa Côn đi, như bị bỏng tay.

Thiêu Hỏa Côn tại không trung vạch thành một đạo hắc ảnh rơi trên mặt đất, nảy lên vài cái nghe đing đong, bất ngờ lăn tới trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Cùng lúc, mọi người thấy một đạo hắc ảnh bay lên từ thanh Thiêu Hỏa Côn, giây lát sau dừng lại giữa không trung, phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Đó là một con rết quái dị to bằng lòng bàn tay, màu sắc rực rỡ, đuôi có bảy nhánh, chấn động bay lên, đầu lắc lư qua lại hình dạng hống hách vô cùng.

Trương Tiểu Phàm ngây người ra, toàn thân bất ngờ run lên nhè nhẹ, mắt hướng thẳng lên không trung nơi con rết quái dị, ký ức xa xưa nằm sâu trong đáy lòng chợt hiện về: "Thất Vĩ Ngô Công!"

Thời gian như trôi về quá khứ xa xưa trong khoảnh khắc hãi hùng ấy, đưa hấn về cái đêm tối của nhiều năm về trước, Phổ Trí quyết đấu với người áo đen bịt mặt đồng thời bản thân ông ta cũng máu khí huyết!

Hấn ta toàn thân run rẩy, khí huyết trong người như nhộn nhạo, hấn đưa tay ra nhặt thanh Thiêu Hỏa Côn lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên lúc này, thực sự chẳng một ai để ý đến sự khác lạ của Trương Tiểu Phàm, mọi con mắt và chú ý đổ dồn về phía Đạo Huyền chân nhân.

Các vị thủ tọa Thanh Vân Môn, kiến thức lịch duyệt hơn người thường, hướng mắt về phía Đạo Huyền chân nhân vây lấy Thất Vĩ Ngô Công, vì ở khoảng cách xa không thể trợ lực nên ai đẩy đều biến sắc.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân tay phải như rung lên, giữa ngón tay xuất hiện một vết máu hiển nhiên đã bị Thất Vĩ Ngô Công đả thương, ngay lập tức, chỉ thấy máu từ máu từ vết thương chảy ra đã biến thành màu đen, khủng khiếp nhất là đồng thời từ chỗ vết thương một luồng khí đen lập tức bay ra, công lên phía trên.

Thất Vĩ Ngô Công quả nhiên thiên hạ tuyệt độc, Đạo Huyền chân nhân mặc dù là cao nhân đắc đạo nhưng cũng không tránh khỏi khốn đốn.

Đạo Huyền chân nhân bỗng chốc mắt hoa mày vầng, khí huyết nồn nao. Nhưng nhờ đạo hạnh cao thâm còn hơn cả Phổ Trí hòa thượng năm xưa, ông lập tức trấn định tinh thần, tay trái vung lên như đao, điểm liên tiếp vào cánh tay phải đã cứng đờ ra như gỗ, rồi lẳng không vạch một đạo bùa, lập tức làm chậm lại thế công kích từ luồng hắc khí đó.

Ngay lúc đó, Thương Tùng đạo nhân lập tức tiến vào bên cạnh đỡ lấy Đạo Huyền chân nhân rồi quay về phía Trương Tiểu Phàm thét to lên: "Trương Tiểu Phàm, nghiệt chủng dám ám hại chưởng môn."

Mọi người lập tức cả kinh thất sắc, Trương Tiểu Phàm thất thanh nói: "Không, không phải đệ tử."

Chúng nhân lập tức vây lại bảo vệ Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, quả nhiên rất bầy đuôi là loại có chất kịch độc, tức thì trên mặt ông ta, cũng thấy một làn khí đen mờ nhạt, mỏng nhưng không tiêu tán, ông thấy thần trí của mình đã khá hơn, sau khi thở thật sâu lập tức nói: "Lập tức bắt lấy nghiệt chủng, thẩm vấn cho ta."

Thương Tùng đạo nhân quay đầu lại nói: "Sư huynh yên tâm, có đệ đây."

Đạo Huyền chân nhân thở hắt ra, tim như chùng xuống, gật đầu nói: "Đó..."

Chưa nói hết câu, thanh âm đột nhiên dừng lại, Thương Tùng đạo nhân sắc mặt đột nhiên biến đổi từ lo âu sang dữ tợn vô cùng. Cùng lúc, Đạo Huyền chân nhân tâm thần đang phấn khởi bỗng dừng chuyển thành đau đớn dữ dội, thân hình chấn động, nguyên tay phải đang ngăn chặn chất độc đi sâu vào cơ thể, đột nhiên rã rời.

"A"

Đạo Huyền chân nhân hét lên một tiếng, tả thủ đảo thế hạ xuống, Thương Tùng đạo nhân tả thủ lập tức vung lên nghênh đón, hai chưởng chạm nhau... Thương Tùng đạo

nhân thân hình chấn động dữ dội, bay ngược ra phía sau, rơi xuống phía trước cửa Ngọc Thanh Điện, một lúc sau, khước miệng rỉ ra một dòng máu tươi, nhưng thần sắc trông như giễu cợt.

Trên tay phải ông ta cầm ngang một thanh đoản kiếm, sắc trong như nước, nhìn lướt qua cũng biết không phải vật tầm thường. Tuy nhiên lúc này phía trên lưỡi kiếm máu tươi lênh láng, chậm chậm nhỏ từng giọt, từng giọt rơi xuống nền gạch màu xanh của đại điện.

Mọi người đang hỗn loạn đột nhiên tất cả trùng xuống yên lặng như tờ.

oOo

Đạo Huyền chân nhân mặc áo đạo bào màu xanh, tại phía bụng thực sự màu sắc đã chuyển thành màu thâm sẫm, ống cúi xuống kiểm tra lại thương thế đột nhiên biến sắc, mặt đầy vẻ kinh ngạc, hơn nữa thân hình lộ vẻ đau đớn cùng cực.

"Người, Người làm gì vậy?" Ông gần giọng hướng Thương Tùng đạo nhân đang đứng trước cửa đại điện, mọi người trong đại điện cũng đầy nghi vấn, ngay lúc này, thậm chí đệ tử Long Thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ và những người khác cũng không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng trông tới người quyền lực cao nhất của Thanh vân sơn.

"Ta?" Thương Tùng đạo nhân dường như biến thành con người khác, cười lên cuồng dại: "Ta ám toán người đó, người không nhìn thấy ư?" vừa nói tay ông ta vừa đưa lên, ở giữa không trung con rết bảy đuôi lập tức bay về phía ông ta, chui vào biến mất bên trong tay áo Thương Tùng đạo nhân.

Tề Hạo cuối cùng không chịu đựng được nữa, thanh âm vừa bối rối vừa kinh hãi cất tiếng hỏi: "Sư phụ, người, người mất trí chăng?"

Thương Tùng đạo nhân đảo mắt nhìn hắn, mục quang dừng lại trên mình Tề Hạo nhưng lại giống như đang nhìn Lâm Kinh Vũ rồi lại lướt qua các đệ tử Long Thủ Phong khác thậm chí cả những các đệ tử Thanh Vân Môn khác, tất cả đều nhìn lại với vẻ mặt nghi hoặc dường như đang nghĩ ông ta điên rồ mất trí.

"Ha ha ha, điên rồ, ta thực sự điên rồ ư?" Thương Tùng đạo nhân cười lớn, thần thái thái phảng phất vẻ cuồng nộ, "Cách đây một trăm năm, cũng tại Ngọc Thanh Điện này, sau khi ta thấy số phận của Vạn Kiếm Nhất sư huynh, ta đã thực sự điên rồ."

"Sư phụ!" Long Thủ Phong đệ tử Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ lập tức kêu lên, thanh âm rất thảm thiết, dẫn tại tha môn thân hậu, vây quanh Đạo Huyền chân nhân, các vị thủ tọa chưởng lão thanh vân môn đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên vang lên như một ác mộng dường như có một bóng ma mờ mờ bao phủ lấy bầu trời thanh vân môn.

Đạo Huyền chân nhân khước mắt run lên, đã một trăm năm rồi, chưa có ai dám nhắc tới cái tên này trước mặt ông ta, dường như kích động trong sâu thẳm nội tâm ông. Tiêu Dật Tài đưa tay ra đỡ lấy thân hình sư phụ, tức thì phát giác, Đạo Huyền chân nhân cơ thể đột nhiên rung lên dữ dội, mặc dù cách vài lớp áo, hắn cũng cảm thấy có một ngọn lửa thành linh thiêu cháy cơ thể sư phụ, làm cho thân thể nóng bừng lên.

Thương Tùng đạo nhân thần thái cuồng nộ đứng đó, dường như sự hận thù từ nhiều năm tích tụ lại, nay như bùng tiết xuất ra ngoài, tức thì, không một ai tiến lên bắt lấy hung thủ đã đột ngột đả thương chưởng môn chí tôn của Thanh Vân Môn

Ông ta chỉ Đạo Huyền chân nhân, vừa chỉ ra phía sau đám đông tại Tam Thanh Thần Tượng, lớn tiếng nói: "Người, người..." ông ta quay lại về phía Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt đại sư, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương các Thanh Vân thủ tọa ôn lại quá khứ: "Các người bằng lương tâm hãy nói cho ta xem, chiếc ghế chưởng môn nhân này, ai nên ngồi vào đó, đương nhiên phải là Vạn sư huynh rồi, có đúng không?"

Không ai trả lời, các đệ tử trẻ tuổi không hiểu ra làm sao, Điền Bất Dịch và các thủ tọa trưởng lão mặt mày biến sắc, không thốt ra được lời nào.

Bên trên đại điện, chỉ có Thương Tùng đạo nhân sắc mặt như điên cuồng, thanh âm vang dội: "Thế nào, các người không nói gì sao, trong thâm tâm cảm thấy hổ thẹn à! Ha... ha... ha, thực sự trong tim các người biết nên như thế nào mà? Nhưng hiện nay, ngồi trên ghế chưởng môn nhân này, vị đó là ai đây?"

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt trắng toát, ngó Thương Tùng đạo nhân chậm chậm nói: "Thương Tùng sư huynh, sự thể đã qua hơn trăm năm rồi, sao sư huynh lại quá khắt khe?"

"Hừm" Thương Tùng đạo nhân tức thì dường như không quan tâm gì đến tình thế, sắc mặt đầy khinh bỉ hận thù, khinh khỉnh nói: "Hơn một trăm năm ư? Đúng, Ta đã chịu đựng hơn một trăm năm rồi, chỉ tới ngày hôm nay ta mới có cơ hội giúp cho Vạn sư huynh minh oan. Các đệ tử Thanh Vân Môn, cùng đi Man Hoang thời đó, người, người, người!"

Nói rồi ông ta tay chỉ từng người một trong quá khứ, bao gồm Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương, khinh khỉnh nói: "Các người ở đây đã hàng trăm

năm rồi, bình an vô sự ngồi trên cái ghế thủ tọa này, có thể các người còn nhớ chăng năm đó Vạn sư huynh bất chấp hiểm nguy cứu tính mệnh các người? Các người có còn nhớ chăng, ai cũng năm đó không tiếc rẻ tâm đắc sở học chia sẻ với chúng ta giúp chúng ta đạo hạnh thăng tiến? Có nhớ chăng?"

Ông ta dùng dùng trở Thủy Nguyệt lãnh đạm nói: "Lúc này người nói ta quá khắt khe, he... he, he... he, ai mà chẳng biết trước đây người đau khổ thâm yêu Vạn sư huynh, nhưng huynh ấy về sau đã cứu người, thương người, không ngờ rằng có một ngày người nhìn thấy người gặp đại nạn lại khoanh tay đứng nhìn, hôm nay người cũng dám lên mặt chế nhạo ta ư?"

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt lập tức trở nên thảm hại!

"Cũng nhà người, Điền Bất Dịch!" Dường như sự sự cảm phần chất chứa trong lòng nhiều năm nay như phát tiết ra, Thương Tùng đạo nhân cười lên cuồng dại chỉ Điền Bất Dịch nói lớn: "Người nói đi, Vạn sư huynh đối với người như thế nào? Người làm sao báo đáp cho huynh ấy đây?"

Điền Bất Dịch như ngừng thở, nét mặt thống khổ, một hồi sau mới chậm chậm nói: "Vạn sư huynh đối đãi ta tình thâm nghĩa trọng, ta dù có thịt nát xương tan cũng không thể báo đáp hết ân tình!"

Lời vừa nói ra, không chỉ đệ tử Đại Trúc Phong mà còn các đệ tử Thanh Vân Môn khác cùng với người của Thiên Âm Tự, Phần Hương cốc tất cả đều biến sắc. Hiển nhiên Điền Bất Dịch đã thừa nhận lời của Thương Tùng đạo nhân, cái vị Vạn sư huynh với ông ta có ân tình to lớn.

Thương Tùng đạo nhân cười lạnh nói: "Tốt, tốt, tốt, người cuối cùng cũng đã thừa nhận, kể ra người cũng có chút ít lương tâm, làm thế nào người báo đáp Vạn sư huynh đây, người nói đi!"

Điền Bất Dịch cúi đầu xuống, hàm răng cắn chặt, thân hình dường như rung lên.

Điền Bất Dịch sắc mặt tái xanh, hai tay nắm chặt, đứng bên cạnh là thê tử Tô Như, sắc mặt cũng tái xanh. Hai người đứng bất động không thốt lên được lời nào mặc cho Thương Tùng đạo nhân cười lên cuồng nộ sau lời buộc tội.

"Người ngày đó bất quá chỉ là một tên đệ tử tầm thường trên Đại Trúc Phong, từ sư phụ đến sư huynh đệ, tất cả đều coi thường người, nhưng sau khi Vạn sư huynh tao ngộ người, người thấy người có thể trở thành một nhân tài, từ đó hết lòng bồi đắp cho người, không màng đến tu hành bản thân, tận lực giúp đỡ đưa người vào hàng Man Hoang ngũ nhân. Ta nói có đúng không?"

Thương Tùng đạo nhân cười cuồng loạn nói: "Tốt, người không nói được, để ta nói cho người nghe. Người tiểu nhân vô sỉ, uống cho Vạn sư huynh coi trọng người, hồi đó, sau khi trở lại Thanh Vân Sơn người thừa biết lúc đó Vạn sư huynh có lòng yêu Tiểu Trúc Phong sư muội Tô Như, người dám hoành đao đoạt ái, khả hữu thử sự?"

Điền Bất Dịch đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay khi tiếp xúc với ánh mắt cuồng dại của Thương Tùng đạo nhân, bản thân cảm thấy nóng lên dường như có ngọn lửa thiêu cháy, đờ đẫn, chỉ thấy u u minh minh, dường như xuất hiện một bóng trắng đứng tại chỗ Thương Tùng đạo nhân, như từ âm ti hiện về, ông ta không thể thốt nên lời.

Trong lúc Điền Bất Dịch lặng yên không nói, Tô Như đứng bên cạnh hấn đột nhiên bước ra lớn tiếng: "Thương Tùng sư huynh, huynh đề cập đến điều này, tự nhiên muội phải đứng ra nói, Vạn sư huynh quả là trước kia có quan tâm tới muội, nhưng muội từ khi bắt đầu đến khi kết thúc đối với huynh ấy chỉ một lòng tôn kính. Huynh ấy đối với phụ phụ muội ân trọng như núi, nhưng muội cùng Bất Dịch yêu nhau, đó là ý nguyện của bản thân muội, sao huynh lại nói là hoành đao đoạt ái. Hơn nữa, ngày đó Vạn sư huynh, huynh ấy đứng trước mặt hai chúng tôi đã chúc phúc cho chúng tôi."

Thương Tùng đạo nhân lạnh lùng đáp: "Vạn sư huynh tính tình kiêu ngạo, sau khi bị phụ bạc bởi hai người, há như người thường bám víu vào mối tình tuyệt vọng sao, huynh ấy thà giữ kín đau khổ trong lòng cũng không bao giờ để người khác biết."

Nói đến đây, ông ta như không muốn bàn thêm nữa, mục quang trừng trừng nhìn Đạo Huyền chân nhân thương thế trầm trọng, đang khó nhọc thở, mắt ánh lên vẻ căm thù nói: "Ngày đó Vạn sư huynh đối với ta tình như phụ tử, như huynh trưởng, nhất mực bồi đắp giúp đỡ, tại Man Hoang đã bất chấp tính mệnh cứu ta, cái mạng này của ta, nguyện suốt đời này dâng cho huynh ấy! Hận là trăm năm về trước, ta đã dốc toàn lực nhưng không cứu được huynh ấy, sau đó, ta đã tự bảo lòng mình, vô luận thế nào, ta cũng phải trả thù cho huynh ấy!"

Bằng một giọng khàn khàn, ông ta nói chậm chậm từng câu dường như tự nói với bản thân mình, hai mắt ngưng thần như nhìn vào hư vô.

Tiêu Dật Tài mặt mày biến sắc, nhưng điều làm hấn ngạc nhiên hơn là thân hình đang dựa vào tay hấn đột nhiên xô ra đứng thẳng dậy.

Chưởng môn Thanh Vân Môn là người chí cao vô thượng, lãnh tụ chính đạo đã hàng trăm năm nay, mặc dù Đạo Huyền chân nhân máu vẫn chảy ra từ vết thương, khí đen từ vết thương dường như càng mạnh mẽ hơn, đột nhiên bằng cả sức lực của mình chậm chậm bước tới.

Dáng vẻ oai phong, tức thời bao trùm lấy quần hùng, áo đạo bào như căng lên, chỉ thấy hai tay nắm chặt lại, móng tay dường như đâm cả vào da thịt.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ kiên quyết, đối diện với Thương Tùng đạo nhân, dường như đối diện với thân ảnh màu trắng vô hình, cười gằn: "Tốt, tốt, tốt không ngờ đoạn công án năm đó, đã để người canh cánh trong lòng, hôm nay người đến đây muốn tố cáo sư huynh ta, cho rằng ta không xứng đáng nhận chức chưởng môn!"

Ông ta liếc mắt nhìn Thương Tùng, đột nhiên song thủ nắm chặt, giương lên, từ chỗ tay phải bị thương, máu đen không ngừng nhỏ ra, nhưng trên mặt ông ta, làn khí đen cũng mờ đi. Chỉ thấy sắc mặt ông ta tái xanh, cất giọng buồn và réo rắt nói: "Nhờ vào người có đủ sức không?"

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên cười lớn nói: "Là, người lợi hại, khi còn là Thanh Vân môn hạ đệ tử, luôn luôn người cùng Vạn sư huynh tạo thành tuyệt đại song hùng, ta bất quá không phải đối thủ của người, nhưng có một vài người có thể thu thập được người."

Đạo Huyền chân nhân sắc diện trầm trọng, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

Bên trên đại điện, mọi người ai nấy đều nghi hoặc thầm ngó trộm nhau. Đứng một bên nhìn Thanh Vân đệ tử nội bộ xung đột, quần hùng bên Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc sắc mặt đầy vẻ bối rối.

Thương Tùng đạo nhân cười dài, ngay lúc này, từ cách xa Ngọc Thanh Điện đột nhiên vang lên một giọng nói mãnh liệt: "Đạo Huyền lão hữu, trăm năm không gặp, nhìn người vẫn phong thái như xưa, cung hỷ cung hỷ!"

Thanh âm như sấm giập, âm âm truyền tới, giữa lúc này, bên ngoài Thông Thiên Phong đột nhiên vang lên tiếng hô chém giết khắp tứ phía, sân trước âm thanh hoảng loạn vang khắp nơi, từ đằng xa chợt một thanh âm đưa tới: "Ma Giáo yêu nhân tập kích Thanh Vân Sơn"

"Cái gì?"

Thanh Vân Môn đệ tử mặt mày thất sắc, Đạo Huyền chân nhân hít mạnh một hơi, chỉ Thương Tùng đạo nhân, không thể tin vào mắt mình: "Người, người dám bội phản sư môn, cấu kết Ma Giáo!"

Thương Tùng đạo nhân cười lớn nói: "Bội phản, ta cấu kết với Ma Giáo, thế thì sao, đối với ta, Thanh Vân Môn chứa chấp ô uế, thu nạp dơ dớp, cũng giống như Ma Giáo mà

thôi, ta vì báo thù cho Vạn sư huynh, thậm chí thân vào địa ngục cũng chẳng màng, huống chi là cấu kết Ma Giáo?"

Tô Như sắc mặt tái xanh, trầm giọng nói: "Mất trí, mất trí, ông ta thực sự mất trí rồi."

Diên Bất Dịch giương tai lên nghe ngóng, ông ta biết rằng, Thương Tùng đạo nhân tại Thanh Vân Môn quyền thế cực lớn, công việc phòng vệ cũng như công việc hàng ngày đều do một mình ông ta phụ trách. Nhưng hôm nay Ma Giáo đại khai sát giới, chúng tiến tới gần Ngọc Thanh Điện mới bị chúng nhân phát giác, tình thế hung hiểm, thực sự là vô cùng nguy cấp.

Ông ta trong chốc lát, quan sát tình thế hỗn loạn, tên đệ tử Trương Tiểu Phàm đang nắm chặt cây Thiêu Hỏa Côn, vẫn đứng đó, lợi dụng lúc đó không ai để ý, kéo hấn ta tới bên mình, bỗng ông phát hiện ra gã đệ tử này dường như có điều gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm hai mắt ứa máu, nhìn chòng chọc vào người Thương Tùng đạo nhân, dường như trở về quá khứ, , miệng lẩm bẩm:

"Là hấn, là hấn, chính hấn!..."

- o O o -